

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2012. február 9.
(csütörtök)

Földvári Tibor

NAGYOBB JÓNÁSNÁL IS

Alapige: 2Kir 14,23-29; Mt 12,38-41

Amacjának, Jóás fiának, Júda királyának tizenötödik évében lett Izráel királya Jeroboám, Jóásnak a fia Samáriában, negyvenegy esztendeig. Azt tette, amit rossznak lát az Úr. Nem tért el Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeitől, aki vétekbe vitte Izráelt. Ő állította vissza Izráel határát a hamáti úttól a Síkság tengeréig, az Úrnak, Izráel Istenének ígéje szerint, amelyet kijelentett szolgája, a Gat-Héferből való Jónás próféta, Amittaj fia által. Mert meglátta az Úr Izráel igen keserves nyomorúságát, hogy végét járja már apraja-nagyja egyaránt, és nincs segítője Izráelnek. Nem mondta azt az Úr, hogy eltörli Izráel nevét az ég alól, ezért megszabadította őket Jeroboám, Jóás fia által. Jeroboám egyéb dolgai, mindaz, amit véghezvitt, hőstettei, amikor harcolt, és visszaszerezte Izráelnek Damaszkuszt és Hamátot, amely valaha Júdáé volt, mind ezek meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben. Pihenni tért Jeroboám őseihez, Izráel királyaihoz, és utána a fia, Zekarja lett a király.

Akkor újra megszólították néhányan az írástudók és a farizeusok közül: „Mester, jelt akarunk látni tőled.” Ő pedig így válaszolt nekik: „Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel. A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás prédikálására; ámde itt nagyobb van Jónásnál!”

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk azért a kegyelemért, amely megtartott bennünket a mai napon is. Áldunk azért, hogy a te kegyelmed az, amelyben élhetünk. Köszönjük, ha terhek és nehézségek vannak az életünkben, akár éppen ma is, hogy megtartasz mindvégig. Dicsőítünk, hogy a te kegyelmed az Úr Jézusban adtad nekünk. Arra kérünk, hogy ma is hadd tekintsünk őreá, hadd láthassuk meg szabadítónak, megtartónak. Kérünk arra, hogy a gyülekezet közösségében is érezzük át a te jelenléted örömét, valóban hadd éljük át, hogy a teljes öröm van te nálad, a te jobboldon gyönyörűségek vannak. Köszönjük Urunk, hogy már most itt a földi életben tapasztalhatjuk ezt valósággal, hogy milyen nagy az az ajándék, amit a reménység jelent nekünk, amikor eljön a mi Megváltónk és megtart bennünket

mind örökre. Kérünk arra Urunk, hogy vegyél el a szívünkéből minden keserűséget és fájdalmat, minden hamisságot, szabadíts fel bennünket, hadd éljünk a te szabadításodban. Add Urunk, hogy amikor a te igéd szól, lehessen annak üzenete személyesé számunkra. Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor Ausztriában 65 fiatallal síeltünk, jéghideg volt – mínusz 20-21C° – és általában havazás is, erős szél, rettenetesen fáztunk, de nagyon jól lehetett síelni. Isten különös ajándéka volt a vasárnap, amikor kisütött a nap, amikor már csak mínusz 19C° volt, de a napsütés léte, fénye is jelezte, mennyire szeret az Úr bennünket, pasaréti fiatalokat. Itt történt a délelőtti során, hogy Geri barátommal a hegycsúcsról le akartunk síelni a völgybe és találkozni az egyik kezdővel, aki ott gyakorolt. Miközben elindultunk a hegycsúcsról és haladtunk lefelé gyönyörű szép élményben volt részünk miközben átmentünk a hegy közepén a felhőn. Ahogy a felhőn tovább mentünk egyszerre csak havazás indult, erős szél, hihetetlen kellemetlen lett a síelés, és mindez a völgyet jellemezte. Ahonnan jöttünk ott napsütés, viszonylag csendesebb szél, nagyon kellemes idő volt, ahol öröm volt mozogni, együtt lenni, ugyanakkor ahova lementünk rettenetesen tűnt a fentebbi viszonyokhoz képest. Megbeszéltük, hogy számunkra ennek mindenképpen lelki üzenete is van, mert ahonnan jöttünk sokkal szebb volt és a lent levőknek elmondhattuk, hogy jöjjenek feljebb, ott is van könnyű pálya, ahol kellemesebb lesz mozogni, síelni, főleg kezdőként; a felhő felett minden sokkal szebb és jobb.

Ahogy az alapigét tanulmányoztam, és már a síelés áhítataim is a Jónás próféta könyvével foglalkozva, ez az élmény erősítette bennem, hogy itt Jónás hitéről is, illetve arról az Úrról, akiben Jónás is bízhatott, és az az Úr, aki az Úr Jézus, szép példaként lehetne beszélni a hitre nézve. A hit mindenképpen felülemelkedést jelent azokban a helyzetekben, amelyek nehéznek, keménynek tűnnek, de a hit tudja, hogy a nehézségek fölött hatalmasan ott van az Úr, akiben bízhatunk. Lehet, hogy még lent kell lenni a völgyben, ott kell valamit csinálni, de hogyha bízom az Úrban, a szó lelki értelmében, akkor tudhatom, hogy van valaki, aki megtart, mindent irányít, aki mindent aszerint cselekszik, ami az ő tervének a legjobb.

A két igeszakaszt azért olvastam fel, hogy hallhassuk, Jónás az Ó- és az Újszövetségben egyaránt úgy van előttünk, mint akit használhat Isten. Jónás próféta története az Úr Jézusra mutató jellé lett, ezt maga Jézus is használja. Ugyanakkor arról is szól, hogy Jónás is milyennek ismerhette meg Istent, illetve az Úr Jézus idejében az övéi milyennek láthatták őt. A Máté 38,41-ből olvasom: „nagyobb van itt Jónásnál!” Hangsúlyos, hogy a Károli fordításban itt szerepel az íme szó is: „Íme nagyobb van itt Jónásnál”. Jézus esetében a történetben a farizeusok és a többi vezető gonosz, halljuk Jézus szavaiból: „gonosz parázna nemzedék”. Ők az Úr népe lenne, az Úr népe vezetői, de hűtlenek Istenhez, nem kell nekik az a szabadító, akit az Úr küldött nekik Jézusban. Ők olyan messiást szeretnének, aki azt teszi, amit ők gondolnak helyesnek és jónak, aki teljesíti az ő elvárásait, követeléseiket és ha nem engedelmeskedik ennek, akkor inkább tűnjön el. A tanítványoknak Jézus viszont azt mondja: nagyobb van itt Jónásnál.

Milyenek tartja az Úr követője az ő Mesterét, az Urat? A mi esetünkben is kérdés lehet, hogy mi is várjuk, elvárjuk a jeleket a lelki életben, amikor főleg kellemetlenségek vannak az életünkben, akkor hajlamosak vagyunk arra, hogy könnyebb lenne, ha az Úr tenne valami olyat, ami igazolná az ő szabadítását, akkor még hinni is könnyebb lenne. Ne felejtsük, a hit a felhőkön fölül is lát, tapasztalja az Úr jelenlétét, személyének a valóságát akkor is, amikor még nem látja a történésekből a megoldásokat.

Kicsoda tehát az Úr Jézus, kinek mutatkozik be, amikor azt mondja magáról, hogy nagyobb van itt Jónásnál? Először azt tisztázzuk, hogy Jónás idejében milyenek mutatkozott be Isten, a szabadító Úr, majd pedig, hogy milyenek látjuk az Úr Jézusban.

Röviden összefoglalva azt lehetne mondani, hogy Isten mindenható szuverén Úr, aki, ha akar ítél, de ha akar, akkor kegyelmez és megtart. Az ő bűnös szolgáját is, ha kell megszabadítja és nem ítéli. Sőt még Izrael népe ellenségeit is, ahelyett, hogy ítelné, megszanja és megkönyörül rajtuk. Isten tehát nem olyan, akit irányíthatna akár a népe is, nem olyan, aki meg akar felelni az emberi elvárásoknak, hanem épp fordítva: ő az, aki mindenható Úrként, kegyelmesen, ha kell ítélettel, mégis uralkodik, cselekszik és ha ebben az ő népe bíz, akkor eszköze is lehet.

A 2Kir 14-ből értesülhetünk arról, mi történt Jónás idejében. Megtudjuk, hogy Jónás az Úr Jézus születése előtti 8. században élt, akkor amikor Izraelben II. Jeroboám volt a király. Ez az uralkodó az izraeli országrész összes többi királyához hasonlóan istentelen, olyan vezető, aki bálványimádó. Első Jeroboám volt az a férfi, aki Salamon után az Izraeli országrész uralkodója lett és bűnbe vitte azokat a törzseket, bevezette a bálvány imádást Izraelben és mint hallottuk ugyan ezt teszi II. Jeroboám is.

A történetben viszont az is kiderül, hogy mégis Isten eszköze, nem is akármilyen formában. Hallottuk, hogy Izrael számára visszaállította a Dávid és Salamon idején meglevő határokat. Szíriát, vagy más néven Arám országát, annak hadseregét legyőzte, ismét hatalmas ország lehetett Izrael, az északi törzsek hazája. Hallottuk, hogy mindezt isteni kijelentés, ígéret beteljesedése képen tette. Itt szerepelt Jónás neve, az Amittaj fia, aki Gat-Héferből való volt. Tehát, amit ez a gonosz istentelen uralkodó tett, azért tehet, mert Isten kijelentette ezt Jónás prófétán keresztül. Hiába volt gonosz, istentelen mégis Isten eszköze lehetett, nem is akármilyen formában.

A történetben azonban még bátorítóbb számomra, hogy milyen érvet mond, hogy ez az uralkodó miért cselekedett így az isteni kijelentés fényében. A Károli fordítás így szól a 26. versben: „Mert megtekintette az Úr az Izrael igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztett, az elhagyott is semmi és nincs senki, aki az Izraelt megszabadítaná. És nem mondta azt az Úr, hogy az Izrael nevét eltörli az ég alól; annak okáért megszabadította őket Jeroboám, a Joás fia által.”

Az izraeli országrészben nemcsak a királyok voltak nagyon gonoszak és istentelenek, hanem a nép is. Az Úr Jézus születése előtti 8. században II. Jeroboám 782-től 753-ig uralkodott és 722-ben következett be az asszír fogság. Második Jeroboám idején is a nép nagyon gonosz volt, már régen méltó lett volna az ítéletre. Azt olvassuk, hogy Isten, még mindig, mégis megtekintette, meglátta az ő

népe nyomorúságát és megoldást akart nekik adni, szabatást. Isten ítélt volna az ő népét, de ehelyett kegyelmet, irgalmat gyakorolt, megszabadította őket Jeroboámon keresztül.

Jónás próféta itt prófétált és az Úr szabadítását és nem az ítéletét hirdeti meg – ez nagyon fontos – és tapasztalhatja ő is, hogy Isten milyen hatalmasan munkálkodik, mint népét szabadító, népén megkönyörülő Úr. Az írásmagyarázók hangsúlyozzák, hogy minden valószínűség szerint ezután az esemény után kapta Jónás a másik ígét, amit a róla elnevezett könyv elején olvashatunk: „És lőn az Úr szava Jónáshoz”. Ez a szó ítéletet jelent, még negyven nap és elpusztul Ninive – mondta Jónás Ninivében később. Nem a szabadítást kellett tehát Jónásnak meghirdetnie, mint Izraelben, mint Jeroboám idejében, hanem az ítéletet.

A történetből azonban tudjuk, hogy Jónásnak mégsem tetszett az Istentől kapott feladata. Ő úgy gondolkodott, hogyha engedelmeskedik ennek az isteni parancsnak és elmegy Ninivébe, akkor még a végén megtér a város és akkor mi lesz. Jónás megint kapott Istentől kijelentést, mert Isten – kiderül az egész történetből – meg akar könyörölni Ninivén. Ítéletet hirdettet, de isteni mindenható voltából kifolyólag Isten ezáltal térítette észre ezt a pogány fővárost és Ninive megmenekült az ítélettől, Isten megszabadította.

A Jézus születése előtti 8. században vagyunk, ismét hangsúlyozva és Jézus születése előtti 602-ben pusztul el majd Ninive, amikor a babiloni uralkodó serege legyőzi az asszírokat. Második Jeroboám, Jónás idején Ninive a világhatalom vezető pozíciójában, mint birodalom, Jónás és Izrael számára elnyomó hatalom.

Jónás, mint az Úr prófétája, amikor megkapja az Úrtól a kijelentést, nagyon jól tudja, hogyha ennek engedelmeskedik, akkor még a legádázabb ellensége is lehet, hogy megtapasztalja Isten kegyelmét. Ettől ő nemcsak fél, hanem kifejezetten ez ellen van, nagyon zavarja őt Isten viselkedése Ninive iránt. Nem értett egyet azzal, amit az Úr akart. A 4. rész szerint kifejezetten megharagszik arra, amit Isten tett Ninivével, amikor megtértek az Úrhoz bűneikből. Jónás is inkább azt szeretne volna, ha Isten azt teszi, ami szerinte a legjobb lenne. Hiába akart ő az Úr prófétájaként ítéletet hirdetni, tudta, hogyha ezt teszi, akkor lehet, hogy az ellenség megtér, és akkor viszont lehet, hogy szabadító lesz az Úr.

A történetből kiderül, hogy Jónás engedetlen eszköze az Úrnak ebben a második prófétai feladat teljesítésében. Jeroboám is engedetlen király volt és mégis eszköz volt. Jónás is engedetlen eszköze az Úrnak, de az Úr mégis használja őt is. Igen bonyolult körülmények között, de az Úr eljuttatja Jónást Ninivébe. A mindenható Isten, aki ítélni akar, de látja a megtérő fővárost, a királyát is, ezért kész megkegyelmezni, megszánja Ninivét. A 2Kir 14-ből mondható így: Mert megtekintette az Úr Ninive igen nagy nyomorúságát és Ninivét megszabadította. Holott nem érdemelte meg Ninive sem a szabadítást, mint ahogyan Izrael népe sem és Jeroboám sem. Jónás az egyik esetben örült, a másikonál haragudott, mert nem tudta elfogadni az Isten hatalmát, szeretetét, irgalmát.

Jónás idejében tehát – ahogyan a könyvből kiderül – Isten, ha akar ítélni, de ha akar megkegyelmez, neki ehhez van joga. A népe, Izrael népe istentelen maradt. Ninive megtért, ezért Isten megkegyelmezett, Izrael népe viszont Jeroboám alatt is maradt istentelen. Ezért a folytatás, ahogyan tudjuk a Királyok könyvé-

ből, – mivel Ninive nem pusztult el, maradt birodalom, általa – pár évtized múltán Jeroboám után elpusztult Izrael .

Isten megítéli az ő népét Ninive által. A Bibliát olvasó emberek elgondolkozhatnak itt, Isten vajon az ő mindenható voltából kifolyólag nem megtehetette volna, hogy az ő népét is észre térítse? Ha képes volt erre Ninive esetében, miért volt ez a megoldása Istennek? Mivel Ninive megmaradt, nem pusztult el, pár év múlva elpusztítja a fővárost és viszi a fogságba Izrael népét egy másik ninivei uralkodó által. Talán még mi is úgy gondoljuk, hogy Isten hogy tehet ilyet, miért veszi az ő népe esetében ennyire komolyan az ítéletet? Jeroboám esetében azt olvassuk, hogy Isten megtekintette az Izrael igen nagy nyomorúságát, megszabadította őket és aztán eltelik pár év és hagyja elpusztulni Izraelt.

Miért tesz ilyet Isten? Itt jutottak eszembe a miért kérdések, amelyek jellemezték a Jézus korabeli farizeusokat, vezetőket, mondván hogy-hogy nem olyan szabadító a Messiás, akit ők gondoltak elfogadhatónak. Az ő Istenük miért olyan valakit küldött, akit ők nem akarnak elfogadni. Hiszen ha az Úr mindenható, akkor ő mindenre képes lehet.

Ezért fontos a mi szempontunkból is, hogyha látjuk a mi életünket, nemcsak a személyes életünket, ami Jónással kapcsolatosan mondható, hanem akár magasabb szinten, országos szinten, vagy világméreteken, világhatalmak méretében, bennünk is lehetnek kérdések, Isten mit, miért, hogyan tesz, nem tehetné-e másképpen. Lehet, hogy már haragudtunk Istenre, mert valamit nem úgy tett, ahogy szerettük volna, vagy ahogy elképzeltük, hogy a legjobb lenne nekünk.

Vannak-e elvárások az életünkben Isten iránt? Szeretnénk, hogy az Úr valami jelet adna, valamit tenne, amivel igazolná, hogy valóban megbízható, mert akkor könnyebb lenne hinni benne? Ezért döntő kérdés, hogy milyenek látjuk az Urat, milyenek látjuk az Úr Jézust. Jónás idejében Isten ítélő és szabadító volt egyaránt. A szolgája, Jónás nem nagyon tudta elfogadni Isten személyét, Isten cselekvését, mert neki is meg voltak a maga elvárásai. De aztán Isten őt is helyreállította.

Kinek tartjuk mi az Urat? Annak, aki kijelenti magát az igében, vagy inkább jobban szeretnénk, ha olyan lenne, amilyenek mi gondoljuk, mint a leghelyesebbet? Az Ézsaiás könyve 40. részéből egy kérdést hallgassunk meg: „miért mondod Jákób és szólsz ekként Izrael, elrejtetted az én utam az Úrtól és ügyemmel nem gondol Istenem.” Mintha Isten nem lenne mindenható, vagy ha az is, nem szeret, nem törődik velem. Jónás idejében, az ószövetségi időben Jónás könyvéből, illetve a 2Kir 14-ből láthattuk, hogy Isten szabadítása az ő isteni jellemzőjét abban igazolta még a prófétának is, hogy ő milyen kegyelmes, ha kell még az ellenség iránt is. Isten nagyobbnak bizonyult, mint amilyenek Jónás gondolta vagy szerette volna.

Még nagyobb az Úr szeretete, szabadítása, meg az ő személyének a titka az Úr Jézus személyében. Nem véletlenül hangsúlyozta Jézus: nagyobb van itt Jónásnál. Jónás eszköze lehetett Istennek, mert az Úr mindenható, ítélő és szabadító és még az ellenség iránt is könyörülő, megszanja őket és ezért még az engedetlen szolgát is használni akarja minden körülmények között, vagy minden körülmény ellenére. Ennél még fantasztikusabb az igében az Újszövetség fényében, hogy egy ilyen engedetlen próféta az Úr szolgája az Úr Jézus egyik előképe lesz, mint jel. „Nem adatik jel, hanem ha Jónás próféta jele” – mondja Jézus az ellenségeinek.

Jónás könyve üzenete az is, hogy a hal gyomrában életben maradt és ezt követően az Isten kiszabadította és prófétai feladatot bízott rá újra. Azt hirdeti, hogy az Úr Jézus, amikor eljött akkor ő beteljesítette azt, hogy Isten a szabadítót küldte. Jónás könyve, második Jeroboám idején az isteni cselekvés azt hirdeti, hogy Isten igazi szabadítót akar majd küldeni és el is küldte az Úr Jézusban.

Nagyon fontos újra hangsúlyozni, hogy Jézust itt az ellenségei kérik, hogy adjál valami jelet. Az is biztos, hogy ezt nem azért mondták, hogy majd ezt követően hisznek neki. Ez végig látszik az evangéliumból, hogy az ellenségei nem akartak megtérni, hanem ezzel is az Úr Jézust kikezdeni szerették volna. Jézus válaszból is látszik, hogy nem adatik jel és mégis adatik jel, a Jónás próféta jele. Az új fordítású magyarázatos Bibliában arról olvashatunk, hogy ez a jel ítéletet akart jelenteni. Én úgy magyarázom, hogy mindenképpen ítéletet is jelent, mert Ninive férfiai kárhoztatják ezt a gonosz nemzedéket végül, de az egész Biblia és az elmondottak fényében ez a jel, a Jónás próféta jele Jézusra vonatkoztatva szabadítást is hirdetett. Elég ha arra gondolunk, hogy pünkösd után nagyon sokan megtértek ezen vezetők közül is. Amikor diakónusokat választanak a jeruzsálemi gyülekezetben, a papok közül is sokan követik az Úr Jézust, a hitet. A papok a sadduceusok pártjából kerültek ki, tehát ők is vezetői voltak Izrael népének, akik Jézus ellen voltak, de pünkösd után megtértek.

Jézus szavai, tehát a Jónás próféta jele, azt hirdeti, hogy kicsoda az Úr, kicsoda az Isten, aki mindenható, de a népét, sőt az ellenségét is megszánó Isten. A párhuzamban elmondható Jézus szavaiból, hogy Jónás, aki engedetlen szolgája volt Istennek és az Úr Jézus, aki tökéletesen engedelmes isteni Fiú. Jónás az engedtlensége miatt került a tengerbe, majd a hal gyomrába, az Úr Jézus az engedelmissége miatt került a föld gyomrába. A három nap, három éjjel azt az időszakot jelenti, amit mind a ketten eltöltöttek, az egyik a hal gyomrában, a másik a sírban. Jónás életben maradt, az Úr Jézus meghalt. Jónás kiszabadult a hal gyomrából, az Úr Jézus is kiszabadult a halál kötelékéből feltámadásával.

Mivel mi mindennek utána vagyunk, nekünk könnyebb megérteni, hogy az Úr Jézus milyen hatalmas üzenetet adott tovább az ellenségeinek, de természetesen a tanítványoknak is; „nagyobb van itt Jónásnál”. Mert Jónás idején is Isten hatalmasan cselekedett. Mennyivel inkább cselekszik az Úr Jézuson keresztül. Előtte arról olvastunk, hogy Jézust megszólták, megvádolták, mondván, azért szabadít ördögöst, mert a Sátán hatalma által munkálkodik. Ott is elhangzik, hogy az Úr Jézus azért szabadít, mert ő az Isten országát hozta el, mert ő a Messiás. Jónás próféta jelével pedig azt hirdeti meg, hogy továbbra is szabadítani akar. Ítéletet is hoz, az ő halála, feltámadása ítéletet hoz azoknak, akik nélküle akarnak megmaradni és élni. Ha majd eljő, akkor ítélet lesz ama napon: Ninive férfiai ama napon együtt támadnak fel ezzel a nemzetséggel és kárhoztatják ezt. De ha megtér ez a nemzetség, ha megtér az ellene lázadó vezetőség, akkor nem ítélet lesz, ha eljön az a nap, hanem ők is megtartatnak, mint Jónás vagy mint Ninive.

Jónás is azért menekülhetett meg, mert az Úr Jézus eljött és megváltó lett és szabadító. Jónás könyve 2. részében lévő imádságában van ez a szép kifejezés: „az Úré a szabadítás”. Jónás akkor még a hal gyomrában van és nem tudhatja még, hogy onnan kiszabadul, de megvallja, hogy a szabadítás az Úré. Jónás az imád-

ságában nem mély bűnbánatot mond, hanem elmondja, hogyan érzi magát, de az Úrra tekint. A hal gyomrában a tenger mélyén nem tűnhetett lehetségesnek számára a szabadulás, de az Úrra nézett.

Lehet, hogy a sípálya völgy részében viharos minden és rettenetes az idő, de hogyha felemelkedünk, ott minden szebb és jobb, napsütés van. A hit ilyen. Jónás, amikor a hal gyomrába került azért történt vele, mert hitetlenül viselkedett, engedetlen volt az Úrnak, de Isten akkor is megtartotta őt, mert meg akarta tartani az ellenséget. Az Úr Jézus ellenségei jelet várnak, az Úr Jézus elmondja: adok jelet, a Jónás próféta jelét. Ha megtérnek, ha elfogadják a kegyelmet, elfogadják Jézust, akkor ők is követőivé lehetnek és megszabadulhatnak.

Az a kérdés, hogy számunkra, akik mindezek után élünk és vagyunk az Úr tanítványaként, csakugyan milyennek látjuk az Úr Jézust. Ez is fontos kérdés.

„Íme nagyobb van itt Jónásnál”, az íme szó azért fontos, mert Jézus kiemeli, hogy van szabadítás. Jónás idejében is volt, de itt nagyobb van Jónásnál. Az övéi ránézhetnek akkor is, amikor nem egyszerű neki engedelmeskedni, amikor a miért kérdések záporoznak bennünk, amikor az isteni mindenhatóság hitvallását vallva arra gondolhatnánk, hogy Isten megtehetné, hiszen képes rá, miért nem teszi meg, amit szeretnénk, hogy megtegyen. Itt van a fontos üzenet újra és újra: nagyobb van itt Jónásnál. Az Úr nem úgy tesz, ahogyan mi szeretnénk, hanem ő szeret bennünket is annyira, hogy úgy cselekszik, ahogyan ő gondolja a legjobbnak. Lehet, hogy még minden érthetetlen, lehet, hogy még a völgyben minden viharos, az életünk nem egyszerű, de van kiben bízunk. Nem elvárásaink kell legyenek, hanem várjunk rá.

Amikor a síelés után hazafelé jöttünk Szenthe Gábor barátommal arról beszélünk, hogy mindenképpen csoda, hogy senkinek sem lett semmi baja. 65 fiatal síelt, akik között vannak kicsit vadabbak is és nem tört el senkinek semmije, Isten megőrzött bennünket. Ezek csodák. A síelést azzal kezdtük, hogyha történne is valamilyen baj, akkor számon kérhetjük az Urat, hogy miért nem vigyáz ránk?

Amikor nem értjük Istent, mint ahogyan Jónás sem értette, hogy mit, miért tesz, miért akar Ninivén megkönyörülni, hogy elküldi őt oda, nem könnyű engedelmeskedni Istennek. Jónás nem is akart engedelmeskedni, de mégis eszköze lett. Ha mi hisszük, hogy az Úr Jézus az, akinek mondja magát, ha nem is értjük talán, de merhetünk engedelmeskedni, mert bízhatunk benne, hiszen ő nagyobb mindennél. Lehet jeleket is kérni az Úrtól, talán követelni is, lehet, hogy Isten ad megoldásokat, ad jeleket, úgy történnek események, körülmények úgy alakulnak, hogy azt jelnek értelmezzük és akkor könnyű bízni az Úrban. De ha nincs jel, ha nem történik semmi, az Úr akkor is az, aki: azt mondja, Jónás próféta jele, tehát az Úr szabadítása, de ha kell ítélet az ellenségein, az valósággal végbemegy. Bízhatunk benne.

Az Úr Jézus kijelentése – nagyobb van itt Jónásnál – abban is bátorít, hogy merjük letenni azt, ami elválaszt tőle, merjük elhagyni azt, ami engedetlenség, amit szégyellünk, ami miatt az ő követése nem megy úgy, ahogy lehetne, hogy ő legyen az életünk Ura valósággal.

Amikor nagyon szeretnénk már, hogy „Ninive pusztuljon” és a legszívesebben nem is szeretnénk nekik beszélni Jézusról, mert a végén még megtérnek az

NAGYOBB JÓNÁSNÁL IS

olyan emberek tehát, akik ellenségek, akiket nem szeretünk, akiket nagyon nehéz szeretni. Az ő számukra is képviselhetjük mégis ezt a nagyobb Urat. Hiszen az Úr Jézus, mert ő szabadító és megtartó, a legádázabb ellenséget is bármikor megnyerheti magának, hiszen ő ezért halt meg és támadott föl.

„Íme nagyobb van itt Jónásnál” – mondja az Úr Jézus. Az ószövetségi történetben is látszott az Isten szabadítása. Jézus esetében még inkább. Vajon ilyennek látjuk-e őt? Annak látjuk, akinek kijelentette ő magát és merünk-e ebben bízni? Ez az igehirdetés legfontosabb kérdése. Az Ézsaiás könyve 40,26 szerint: „Emeljétek fel a magasba szemeiteket, lássátok meg ki teremtette azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevének szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen, miért mondd Jákób...”. Mindezek előtt kérdezte meg Isten a népét is, hogy „kihez hasonlítok hát engem”, a végén pedig: „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!”

Amikor Isten népe bizalmatlan nem látja nagyobbak az Urat, de akik az Úrban bíznak szárnyra kelnek mint a saskeselyű. Segítsen Isten ebben bennünket is, segítsen Isten erre az engedelmes követésre és hitre.

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, ha néha bennünket is nagy mélységekben engedtéll járni, de akkor is ott voltál mellettünk, megerősítettél, sőt ki is emeltél. Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy csakugyan az Úr Jézusban adtál nekünk szabadítót és megtartót. Köszönjük Atyánk, hogy ő hordozta el az ítéletet, amit nem tudunk igazán felfogni, de mégis hittel valljuk. Köszönjük, hogy őbenne láthatjuk még a te ítéleted mélységét is. Hálásak vagyunk, hogy ezért nem kell megítéltetnünk még ama napon sem.

Szeretnénk arra kérni mennyei Atyánk, hogy merjünk benned bízni akkor is, hogyha ezután kell nehézségeket hordoznunk. Segíts Urunk, hogy merjünk felül-emelkedni rád tekintő hittel. Segíts engedelmeskednünk annak, amit világosan mondtál nekünk, és amikor bizonytalanok vagyunk abban, hogy mi a te akaratod, kérünk, hogy akkor is tegyük azt, amit már tudunk, segíts akaratodat megismernünk, alázattal. Könyörülj meg rajtunk Urunk, amikor bennünket is bántás ér, nehéz elhordozni az ellenségeinket. Add Urunk, hogy Jónástól eltérően merjünk téged képviselni, isteni ítéleted, de szabadításodat és kegyelmedet is. Köszönjük Urunk, hogy az ítélet a tiéd. Arra kérünk Atyánk, hadd tudjunk a szeretteink között is úgy élni, hogy látják rajtunk, ki vagy te.

Imádkozunk Urunk most a betegekért, kórházban lévőkért, gyógyítsd meg Urunk beteg testvéreinket. Add Urunk, hogy a testi bajok, nehézségek között is hadd legyen a lelkük erős, hadd emelkedjenek fel a hit által. Kérünk téged Urunk a népünkért újra. Látod, hogy a mi népünk mennyire istentelen, bocsásd meg kérünk, hogy annyi káromkodás hangzik. Látod Urunk, hogy talán néha a vezetőink is ellened dolgoznak, könyörülj meg rajtuk is, kérünk. Adj nekünk olyan vezetőket, akik félnek és tisztelnek téged, kérünk, segítsd az ő döntéseiket.

Ámen.